

Verhale van die Antieke Wêreld

Enki en Atrahasis red die Wêreld

Die mense was veel te lawaaierig, en Enlil, die koning van die gode, was geïrriteerd. In die nag het hy gesukkel om te slaap en gedurende die dag het hy 'n hoofpyn gehad wat gevoel het soos weerligstrale wat die binnekant van sy skedel tref. Wat Enlil die meeste gepla het, was dat dit sy eie familie se skuld was.

Die gode het mense geskape omdat hulle moeg was om self die land te bewerk. Hulle het selfs aan hulle die vermoë gegee om te praat. Terwyl hy in sy bed rondrol en woel, het Enlil dit baie betreur.

Wanneer hy daarin geslaag het om 'n paar minute se slaap te kry, het hy 'n wêreld van stilte voorgestel waar daar geen mense was nie, net soos aan die begin van die tyd voordat hulle geskep is. Hy het gewonder of dit beter sou wees om heeltemal van die mense ontslae te raak. Enlil het sy broer Enki geroep.

Enki was die god van vars waters en het in 'n plek genaamd Abzu, 'n varswateroseaan ver onder die grond gewoon. Enki het nog altyd van die mense gehou. Enlil het vermoed dat 'n deel van die rede waarom Enki so baie van die mense gehou het, was dat die see die geraas wat hulle gemaak het, gedemp het.

Toe Enki aangekom het, het hy sy broer in 'n groet geroep. 'Moet asseblief nie so skree nie,' het Enlil gesê. 'Die mense het my die hele nag wakker gehou.' Enki was op die punt om te sê dat hy dit so interessant gevind het dat die mense soveel verskillende geluide gemaak het, en hy het hulle woorde en die klank van hulle hande wat saamklap terwyl hulle dans interusand gevind... maar toe het Enlil voortgegaan. 'Ons moes hulle nooit in die eerste plek geskep het nie, Enki. Help my om hulle te vernietig.'

Vir 'n oomblik was Enki stil. Vernietig die mense? Hy kon dit nie indink nie. Dit was sy idee dat die moedergodin hulle uit klei moes vorm, hul arms en bene tussen haar vingers moes rol. Maar Enlil het voortgegaan.

‘Jy is die god van water, Enki. Ek wil 'n groot vloed oor die wêreld stuur.’ Enki het geluk. So kalm as wat hy kon, het hy verduidelik dat hy nie sou help nie.

Enlil het teen Enki gedraai: 'Jy kies dus die mense bo jou eie broer. Ek sal self die aarde oorstrom – ek het jou nie nodig nie!' Daar was 'n groot donderslag en toe het alles stil geword.

Enki het jammer gevoel vir sy broer, maar hy kon nie instem tot moord nie. Enlil het hom gevra om te belowe dat hy nie vir enige van die mense van sy plan sou vertel nie, en Enki het met teensin ingestem.

Nou was dit Enki wat nie kon slaap nie. Hy het uit die bed geklim en teruggegaan Aarde toe, direk na die huis van Atrahasis. Hy was die wysste van die mense en het in 'n huis van riete gewoon. Enki het 'n paar reëndruppels gevoel terwyl hy na die riet huis gestap het.

Hy was seker dat Enlil se vloed aan die kom was. Enki het skielik 'n idee gekry. Hy het sy broer belowe dat hy nie vir die mense van die vloed sou vertel nie. Maar Enlil het niks gesê oor om sy geheime plan aan diere, bome, of ... riete te vertel nie.

Enki het sy keel skoongemaak en gepraat: 'Riete wat die mure van hierdie huis vorm, luister na my!' Enki het 'n bietjie belaglik gevoel om 'n gesprek met mure te begin, maar hy het voortgegaan. 'Ek het iets baie belangrik om vir julle te vertel.' Binne die rietmure het Atrahasis geluister. 'n Groot vloed is aan die kom,' het Enki verduidelik, 'om al die mense en diere op die aarde dood te maak.'

'Julle moet afgebreek word en herbou word in 'n skip. En die mense wat binne julle mure woon, moet 'n paar van soveel diere as wat hulle kan vind, saambring. Dit is die enigste manier waarop hulle die vloed sal oorleef.'

Die rietmure het niks in reaksie gesê nie, maar binne die huis het Atrahasis begin om die gereedskap bymekaar te maak wat hy nodig sou hê om die skip te bou. Die reën het harder geval. Atrahasis en sy vrou, Eanna, het saam die skip gebou, en toe dit klaar was, het hulle soveel diere as wat hulle kon vind, gelaai en hulle het gewag. Die water het gestyg en gestyg. Hulle het 'n sug van verligting gegee toe die skip begin dryf.

Intussen in Nippur was die gode en godinne ontsteld. Toe sy besef wat met die mense gaan gebeur, het die moedergodin begin huil. Enlil het besef dat hy 'n groot fout gemaak het. Hy het die reën gestop en uiteindelik het die water in die riviere weggevloei – maar dit was te laat vir die meeste van die mense.

Die godin Ishtar was oortuig daarvan dat al die mense verdrink het toe sy skielik oor die horison 'n bootjie uit riete sien met twee klein mensies wat op sy dek staan. Eerder as om alle mense te vernietig, het die gode en godinne ooreengekom dat hulle van nou af die aantal mense op ander maniere sal beheer – die mense sal een vir een sterf en nie almal op een slag nie.

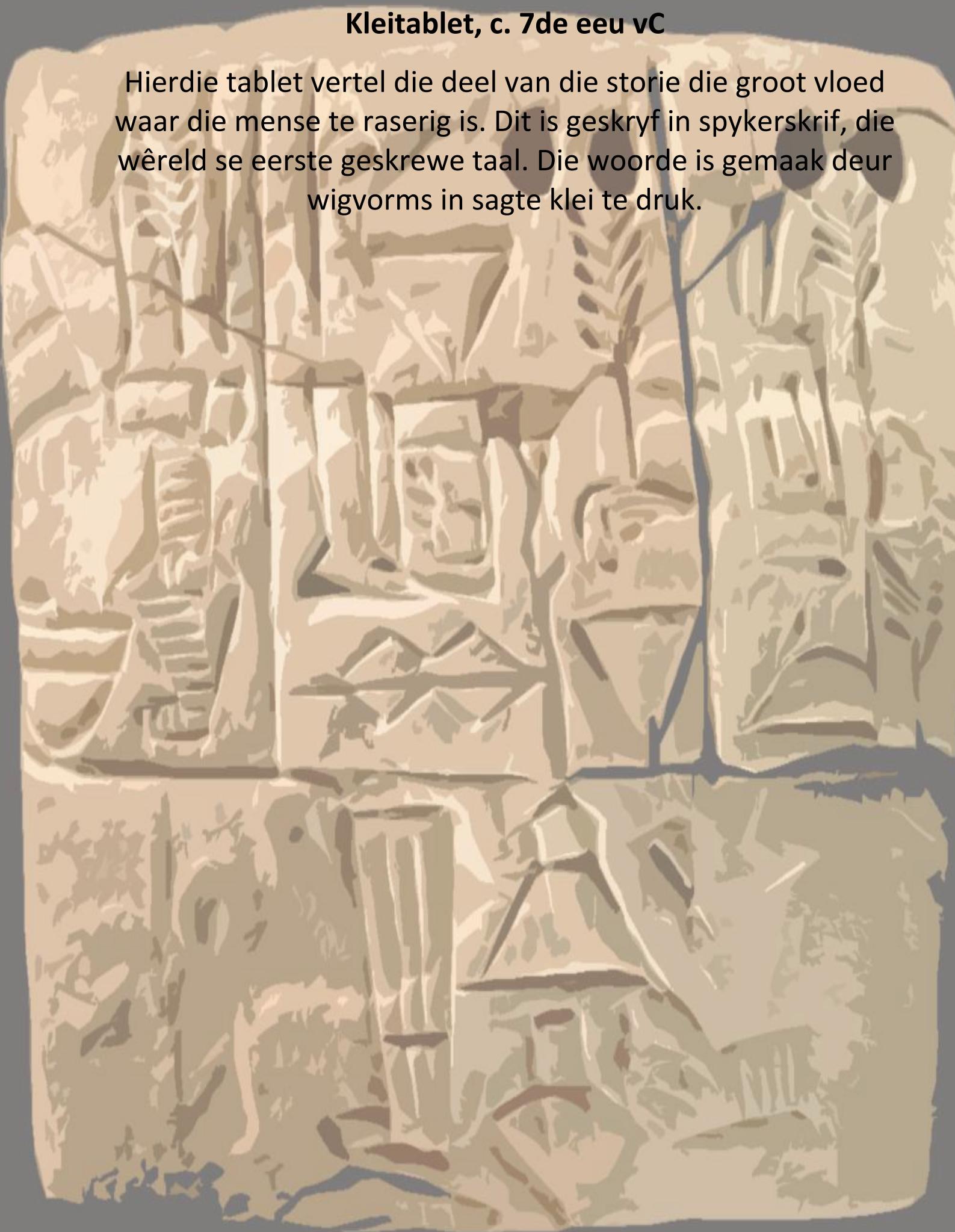

Dit, het hulle gehoop, sou verseker dat daar nooit weer soveel mense op die aarde sou wees wat soveel geraas maak nie. En Enlil het belowe dat dit die laaste keer sou wees dat hy ooit teen hierdie fassinerende wesens sou saamsweer.

Kleitabelt, c. 7de eeu vC

Hierdie tablet vertel die deel van die storie die groot vloed waar die mense te raserig is. Dit is geskryf in spykerskrif, die wêreld se eerste geskrewe taal. Die woorde is gemaak deur wigvorms in sagte klei te druk.

THINK

DIGITAL ACADEMY

